

An abstract painting with a textured, impasto style. The background is composed of thick, layered brushstrokes in shades of light blue, teal, and off-white. A horizontal band of warm, earthy tones—ranging from ochre to deep red—stretches across the middle of the composition, with some darker, more saturated red areas interspersed within it. The overall effect is one of dynamic movement and layered depth.

CAROLINE WAHL
22 DÍŽOK

Lindeni

22 dlžok

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Caroline Wahl
22 dlžok – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

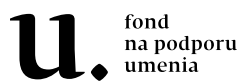
22 DÍŽOK

CAROLINE WAHL

22 DÍŽOK

Preložila Dana Petrigáčová

Ljndeni

Vydanie tohto diela z verejných zdrojov
podporil Fond na podporu umenia.

Pre moju mamu, ktorá je tu vždy pre mňa.

1. ČASŤ

Ovsené mlieko, mandľové mlieko, kešu pasta, mrazené maliny, humus, ovsené vločky, chia semienka, banány, špaldové cestoviny, avokádo, avokádo, avokádo. Hrám: nesmiem zdvihnúť zrak. Tipujem okolo tridsiatky, mužný, vysoký, okuliare bez rámov, tričko značky Levi's, poviem: „Tridsať eur, sedemdesiatdva centov,“ napokon pozriem hore, a keď zbadám nápis Levi's, poteším sa, dokonca by som povedala, že je to vrchol môjho dňa. Síce predomnou stojí mladšia žena, no správne si tipnúť tričko, to už je niečo.

O štyri hodiny ukladám na pás lacnejšiu verziu talianskych cestovín, lacnejšie ovsené vločky, vanilkovo-bourbonovú arómu Dr. Oetker a plnotučné mlieko. „Štyri eurá a šesť centov,“ povie pani Bachová, zaplatím, napchám si všetko do batoha a utekám na stanicu.

Električka, univerzita, skopírovať cvičenia na úlohu a materiály. Mám nabitý rozvrh, do ktorého sa kopírka, čo nefunguje v troch zo štyroch prípadov, skrátka nehodí. „Zaseknutý papier.“ Už cítim, ako sa vo mne hromadí hnev, keď vidím tie slová, zovriem ruky do pästí a zízam na tú sprostú, bielu kraksňu. Najradšej by som ju rozkopala.

Električka, vyriešiť cvičenia na úlohu, plávanie, Ida. Pracovný list nie je veľmi ťažký, takže počas 69-minútovej cesty zo školy na kúpalisko sa mi darí vyplniť všetky cvičenia. Zhlboka vdýchnem

závan chlóru, hodím batoh na lavičku vedľa Uršulinho pestrofarebného košíka, pretiahnem si šaty cez hlavu a už skáčem rybičku do vody. V najhlbšej časti sa ponáram až na dno, posadím sa tam a odtiaľ sa dívam, čo sa v bazéne deje. Vidím veľa nesúladne sa trepotajúcich detských nôh, zopár viac či menej zosúladene sa pohybujúcich nôh seniorov, ponárajúce sa detské telá, rôzne nohy pri okraji. Celkovo vyzerá takto zdola súhra mnohých pohybov zábavne. Odrazím sa odo dna a idem si zaplávať svojich zvyčajných dvadsaťdva dĺžok. Keď si pri dvadsiatej či dvadsiatej druhej nie som istá, koľko ich mám za sebou, nahnevaná si za trest pridám ďalších päť.

Uršula: Pred chvíľou na mňa skočil jeden malý chlapec. Z ničoho nič.

Spýtať sa na ňu pozerám.

Uršula: Normálne som si plávala. Ako vždy, v pohode smerujem na breh, a zrazu pred sebou vidím toho ryšavého fagana, ako ustupuje o tri kroky, rozbieha sa a skáče rovno na mňa. Akoby sa nechumelilo.

Ja: No toto.

Uršula: Prisahala by som, že celý čas na mňa pozeral, dokonca ešte predtým, než ustúpil tie tri kroky. Nebola to náhoda.

Prikývla som.

Ja: Skrátka chcel na teba skočiť.

Uršula: Hej.

Mlčíme.

Ja: Ukáž mi ho.

Uršula prikývne.

Ja: Teraz naňho skočím ja.

Uršula prikývne.

Mlčíme. S Uršulou sa dobre mlčí. Nekladie hlúpe otázky. Rozpráva, len keď je o čom, napríklad o chlapcovi, čo na ňu skočil. Niekedy sedíme vedľa seba na jej lavičke celkom bez slova.

Zavrieme oči a vysušíme sa na slnku. Potom na seba na rozlúčku len kývneme.

Uršula: Kde je malá?

Ja: Ida so mnou chodí, len keď prší.

Uršula prikývne.

Opriem sa o lavičku a na okamih zavriem oči. Tento rok sú to prvé ozajstné teplé dni. V júni bolo premenlivo, skôr pripomínal apríl alebo máj. Zhlboka sa nadýchnem letného vzduchu. Telo mi naplní závan opaľovacieho krému, chlóru, hranolčekov a Uršulin výrazný parfum. Otvorím oči a zadívam sa na pastelovú podvečernú oblohu, aj tú do seba zhlboka nasávam a pociťujem ľahkosť a teplo. Zadívam sa na bazén. V časti pre neplavcov sa šmýka najmä skupinka chlapcov asi v Idinom veku, ktorí celí skrútení letia zo šmýkačky do vody ako šípy. Na druhej strane spolu klebetia dve matky s malými deťmi na rukách a tesne pred plaveckou časťou oddelenou povrazom hrajú pólo muž s dievčaťom a chlapcom. Asi otec s deťmi. Tie sa vo vode jašia od radosti a ja si kladiem otázku, či s otcom hrajú pólo často, alebo je to výnimočné, a preto sa tak tešia. Na okraji bazéna v plaveckej časti posedávajú tínedžeri a spoznávam niekoľko opaľujúcich sa dievčat z mojej bývalej triedy. Angelina, Lena a Jana. Na pozdrav zdvihnem ruku. Angelina mi odkýva so strojeným úsmevom. Povedala by som, že sa veľmi nemusíme. Rozohriate telo sa mi mykne a po chrbte mi prebehne mráz. Ivan, pomyslím si, keď na štartovacom bloku zbadám vysokého, platinovoblondavého chlapca v čiernych bermudách. Má nezameniteľný zlostný výraz, sťažka preglgnem. Ivan má úzku, výraznú, opálenú tvár, ľadovomodré oči, nad nimi mierne zvrátené husté obočie, uprostred neho malú vrásku a pery stenčené do rovnej čiary. Ivanova tvár je po Idinej druhá najkrajšia, akú poznám. Poznala som. Je mi nevoľno. Okolo hrdla sa mi tesne sťahuje slučka. Niekoľkokrát prehltneť a snažím sa zhlboka nadýchnuť letného vzduchu, urobiť si v hrdle

miesto. Zažmurkám a sústredím sa. Určite je to Ivanov starší brat, lebo Ivan to byť nemôže. Snažím sa spomenúť si, ako sa volá, a tak ma to rozčúli, že mi to skrátka nenapadne. Kým v pamäti lovím jeho meno, snažím sa dôkladnejšie si prezrieť jeho tvár, čo nie je ľahké, lebo je dosť ďaleko. Rozhodne je však iná než Ivanova. Pohľad má ešte zúrivejší a najmä nepreniknuteľnejší než on, obočie ešte bližšie pri sebe, vrásku hnevu o čosi hlbšiu a pery stisnuté do rovnejšej čiary. Čo tu vlastne robí? Býva predsa kdesi v Londýne. Nasadzuje si plavecké okuliare, elegantne skáče do vody a pláva kraul. Jeho plynulé, rýchle a mohutné zábery sa odpútavajú od okolitého zmätku. Po obrátke pláva pod vodou dobrých desať metrov, kým sa vynorí, a k opačnému brehu dopláva nanajvýš za pol minúty. Odtiaľ sa odráža ďalšou valivou obrátkou. Pohľadom sledujem každý jeho pohyb a spomínam na jeho mladšieho brata, aký mal šelestiaci tichý smiech a chrapľavý hlas. Staršieho brata nespúšťam z očí, lebo sa bojím, že sa mi stratí. Navyše má pekný plavecký štýl, ktorý sa často nevidí.

Po dvadsiatej druhej dĺžke sa neponára, ostáva pri okraji, sťahuje si okuliare, otočí sa a stretnú sa nám pohľady. Hľadíme na seba. Oddeľuje nás päťdesiatjeden metrov a všetko je stlmené. Zrazu zdvihne obočie a ja neviem, čo robiť, tak to svoje zvráťím a na ešte mokré plavky si prehodím šaty. Beriem batoh na plecía, zakývam Uršule a idem domov. Cestou si pripadám ako v tranze a myslím na staršieho brata, ktorého meno mi stále nie a nie napadnúť. Marlene ho určite pozná. Na víkend príde domov, lebo sa koná nejaká párty. Od zajtra budem plávať dvadsaťtri dĺžok, hoci to číslo sa mi až tak nepáči.

Na Veselej ulici zdravím pána Feigela, ktorý kosí trávnik, a kývnem na mladú päťčlennú rodinu, ktorá sa pred pár týždňami nasťahovala do svetlomodrého domu vedľa nás a práve si v záhrade pred domom griluje. Bytovka, v ktorej bývame, je na ulici jediným

obytným domom pre viacero rodín a v tento letný večer vyzerá popri rodinných domoch, pred ktorými sa veselo kosí a griluje, ešte bezútešnejšie než inokedy. Ako vždy, pohľadom prebehnem okná nášho bytu. V kuchyni sú zarosené. Mama varila. Rýchlo zatváram vstupnú bránu a vchádzam do tichej, chladnej chodby. Otváram prvé dvere, pred ktorými leží rohož s nápisom „Welcome“, hoci u nás vlastne nikto nie je vítaný. Cítim niečo spálené a karí, povedala by som, že kura na karí omáčke. Vchádzam do kuchyne a ocitám sa uprostred horúcej pary. Ida už sporák vypala. Stoja na ňom dva hrnce, jeden so spálenou ryžou a druhý so zuhoľnatenou, nedefinovateľnou karí hmotou. Otváram okno, chvalabohu, že sa ešte nespustil hlásič požiaru. Zase by sme sa hanbili. V špajze vidím prevrátenú smotanu, rozsypanú múku a všetky korenia, ktoré máme. Zásuvka ostala otvorená. Porozhadzované cestoviny, kukuričné lupienky, strúhanka, ovsené vločky a prázdny vínový pohár. Niečo hľadala. Po neúspešnom pátraní asi zúrivo ukončila varenie. Kura leží vybalené na prázdnom jedáľenskom stole, vyzerá akosi desivo. Vraciam ho do mrazničky a otváram dvere do obývačky, kde kuchárka leží na pohovke. Hnedé vlasy jej padajú do tváre, ústa má pootvorené. Zašpinené biele letné šaty pripomínajú podbradník batolaťa. Takého, čo popíja víno. Mama si na varenie rada oblieka šaty, lebo keď sa rozhodne variť, zvyčajne je na tom dobre. Flaky od karí a červeného vína už nevyperiem. Pôjdu do koša. Tie háčkované priliehavé šaty som jej darovala minulý rok na narodeniny, a teraz sú jej už aj tak veľké. Z bledej tváre jej odhrniem vlasy a so slovami „ty hlúpa sliepka“ jej pod hlavu položím vankúš. Nepočuje ma, lebo hlboko a tuho spí, tak odchádzam z obývačky a zaklopem na dvere Idinej izby – dvakrát rýchlo za sebou, nasleduje krátka prestávka, potom trikrát pomaly a otváram dvere. Ida maľuje. Ako vždy. „Mama zasa varila,“ hovorí potichu, no neodtrhne zrak od svojej kresby.

Ja: Viem. Už si niečo jedla?

Ida pokrúti hlavou.

Ja: Spravím nám talianske cestoviny?

Ida: Talianske alebo lacné?

„Talianske,“ zaklamem.

V kuchyni upracem bojové pole, uvarím cestoviny, zavolám Idu, jeme, Ida dnes nie je veľmi zhovorčivá, umývame si zuby, beriem ju do izby a ukladám do postele. Ja si sadám na jej okraj.

Ja: Zajtra by malo pršať.

Ida: Viem.

Ja: Kúpalisko?

Ida: Dobre.

Ja: Fajn. Tak pekné sny. Mám ťa rada.

Keď zatváram dvere jej izby, počujem tiché: „Aj ja teba.“

Konečne ležím v tričku na chrbte v posteli, prikrývku mám zhrnutú pri nohách, nech ma ovieva chladný letný nočný vánok. Som vyčerpaná, v každej bunke tela cítim ohromnú únavu a keby som zavrela oči, hneď by som zaspala. No spánok chcem čo najdlhšie odďaľovať, lebo toto sú najlepšie chvíle dňa, ktorých sa nechcem vzdať. Patria len mne, nič nerobím, na nič nemusím myslieť, len ležím a cez okno otvorené dokorán ma osviežuje nočný vzduch. Dívam sa von a vidím obrisy jedlí za naším domom. Sústredím sa na zvuky a vône, počúvam cvrlikanie svrčkov, sem-tam okolo prejde auto, ziapajúca mačka, inak nič. Cítim vôňu letnej noci, trávu, kvety.

Keď v noci ležím v posteli a cítim vietor alebo takýto letný vánok cez okno, pripadá mi, že všetko dobré trvá príliš krátko. Vtedy pociťujem ľahkosť. Zdá sa mi, že všetko tam vonku ešte dlho znesiem. Pokiaľ ma v noci ovieva vietor, cítim, že cez deň sa môžem vrhnúť do boja. Proti mame a jej náladám, proti tomuto malomestu. A za Idu.

Dážď bubnuje na okno učebne a ja mám chuť vyjsť odtiaľ von.

Pán Grund počíta na tabuli úlohu z posledného pracovného listu a Anna ma rozčuľuje zbytočnými otázkami, snaží sa odo mňa odpísať riešenia nových cvičení a nevie po mne prečítať. Skúšku nespraví. Je pre mňa záhadou, ako sa jej vlastne podarilo dostať sa na magisterské štúdium a diplomový seminár. Veď neštudujeme germanistiku či dejiny umenia.

Anna: Tilda, poslala by si mi svoje riešenia mailom? Odpísať ich trvá večnosť.

Ja: Nemám v ich počítači.

Anna: Veď aj tak ich musíš nahráť do Moodlu.

Veru nemusím. Najradšej rozmýšľam a počítam len do zošita s ceruzou. Aj študijnú literatúru si väčšinou tlačím alebo si požičiavam knihy. Na notebook ani nepomyslím. Bakalárku som si napísala do zápisníka, spracovala a v poslednom bolestnom kroku som ju prepísala do počítača. Ako jedna z mála, či dokonca jediná vo všetkých skupinách, ktorá smie riešenia cvičení z pracovných listov odovzdávať na papieri, ich musím najskôr zakaždým vypracovať nanajvýš presne a bezchybne. A pre Anninu lenivosť by som si mala sadnúť za počítač, neďažbože ešte nastavovať kopírku, aby som jej naskenovala svoje riešenia. Neprestáva však naliehať a ide za mnou, keď vychádzame z učebne, kým ja sa cez zástup študentov predieram k východu.

Anna: A môžem si ich skopírovať? Zabehneme do knižnice. Potom ti kúpim kávu.

Ja: Veď si ich skopíruj tu.

Anna: Pozri na ten rad. Funguje len jedna kopírka. Do druhej nejaký magor nalial vodu.

Ja: Fakt? Ale ja už musím ísť. Vezmi si tie papiere alebo si ich odfoť.

Anna: Tak si ich teda vezmem. Radšej list A4-ky než fotka.

Anna často rozpráva také sprostosti.

Ja: Odfotím ti ich. Zajtra ich chcem odovzdať.

Anna si odfúkne, ostane stáť a odfotí si moje riešenia, hoci list A4-ky má radšej než fotku.

Anna: Prídeš večer na Science Slam?

Ja: Nie, už niečo mám, sorry.

Anna: A čo také?

Ja: Kúpalisko.

Anna ukazuje na okno pri vchode.

Anna: Veď leje.

Ja: Plávať sa dá aj tak.

Anna: Si akási čudná, Tilda.

Pokrčím plecami, rozlúčim sa a utekám na zastávku. Električka je pre dážď plná na prasknutie, takže musím stáť. Nerada stojím v električke. Počas jazdy sa potom nedá nič robiť, nemôžem čítať ani rátať. Dnes to spočiatku ani neskúšam, len tam stojím, zízam z okna na dážď a zabíjam čas. Vidím mesto s kaviarňami, reštauráciami, obchodmi, terasy s pestrofarebnými stoličkami a kvetmi a opäť si raz kladiem otázku, ako vyzerajú tie staré budovy zvnútra a kto v nich asi býva. Električka sa postupne vyprázdňuje, tak si sadám a z batoha vyberám knihu *Brownov pohyb a stochastický výpočet* od Karatzasa a Shreveho. Položím si ju do lona a stále sa dívam z okna. Vidím, ako sa z mesta stáva predmestie, obchodov, reštaurácií a kaviarní

ubúda a z bytových domov sa stávajú rodinné s oplotenými záhradami. Sledujem, ako sa z predmestia stáva sídlisko, vily sa menia na bezútešné bielosivé bytovky a radovú zástavbu. Potom zahliadnem polia. Veľa polí... tiahnu sa za oknami. Väčšinu jazdy vidím polia, pomedzi ne malé mestečká, ktoré vyzerajú všetky rovnako, až zbadám to svoje, ktoré sa od ostatných ničím nelíši, a vystúpim.

V potravinách ešte narýchlo kupujem zeleninu a mušličkové cestoviny do slepačej polievky. Kráčam po Veselej ulici, ktorá v daždi nevyzerá tak veselo, ako keď svieti slnko. Keď otvorím dvere na byte, na skrinke na topánky sedí o to veselšia Ida v obľúbených ružových legínach s potlačou modrých delfínov, v mojom tričku, ktoré je jej priveľké, bielych fejkových conversoch, čo som jej nedávno kúpila v Deichmanne, s batohom so Snoopym a s dáždnikom na nohách. Páči sa mi, ako sa oblieka, najmä preto, že je to vlastne také plaché dievča. Keď s ňou sedím v autobuse či električke alebo sme spolu na kúpalisku, sotva ku mne prehovorí, a ak predsa, takmer iba šeptom. A keď ju rozosmejem, rukami si zakrýva ústa. Naposledy som jej pri bazéne navrhla, aby sa prihovorila dievčaťu, ktoré samo skákalo z blokov, a ona sa len nahlas zasmiala a vzápätí rýchlo stíchla. Zo základnej školy nemá žiadnych blízkych kamarátov, s ktorými by trávila voľný čas, no nerobia jej zle a nie je ani vylúčená. Na rodičovskom združení mi pani Schwöbelová povedala, že Ida je veľmi tichá žiačka, ale celkovo sa na hodinách zapája a spolužiaci ju prijali. Udivene som sa pani Schwöbelovej spýtala, čo teda Ida robieva počas veľkej prestávky, a jej odpoveď ma ešte viac prekvapila: „Je so spolužiakmi. Väčšinou s Karlotou a Finjou. Naháňajú sa alebo si hádžu loptu.“ Akosi som si myslela, že ticho sedí a maľuje si. A presne ako to, čomu sa Ida venuje počas prestávok, ma prekvapuje aj jej štýl obliekania – pestrofarebný a výrazný.

Ja: Nuž, moja módna maniačka.

S okrúhlou žiarivou tvárou, plavými kučerami a veľkými, hnedými očami vyzerá ako slniečko z Teletubbies.

„Leje,“ povie slniečko.

Pohladkám ju po kučeravej hlave, zeleninu a cestoviny polo-
žím na skrinku na topánky, beriem dáždňík, roztvorím ho, vy-
chádzam do dažďa a bežím na kúpalisko. Ida za sebou so smie-
chom zatvára dvere a uteká za mnou. Nie je nič krajšie, ako
počuť ju smiať sa.

Bazén je takmer prázdny, plávajú v ňom len dvaja starší muži. Hneď ako to zbadá Ida, je celá bez seba. Z batoha si vyberá svo-
jich päť plávacích obručí, hádže ich do bazéna a s rozbehom
skáče do vody, hneď sa aj začína potápať. Po dvadsiatich troch
dĺžkach si sadám na Uršulinu lavičku a pozorujem Idu. Je ne-
únavná, obruče hádže čoraz ďalej a niekedy naraz vyloví aj dve.
Občas si obruč umiestni doprostred bazéna, pláva k okraju, viac-
krát zadrží dych a asi dvadsaťpäť metrov prepláva pod vodou,
kým sa za ňou ponorí. Keď sa s obručou vynorí, pozrie na mňa
a ja jej ukazujem palec hore, od radosti celá žiari a ja žiarim tiež.
Až kým na sebe nezacítim pohľad. Kútikom oka vidím niekoho
sedieť na štartovacích blokoch a už tuším, kto to je. Stretnú sa
nám pohľady a hľadáme na seba. Chcem odvrátiť zrak, no ak to
neurobí on, aj ja naňho smiem ďalej zízať. Spoznal ma? Chodili
sme spolu do školy, a určite vie, že som sa kamarátila s jeho bra-
tom. Aspoň na pohrebe ma videl. Niečo v jeho tvári ma upúta.
Azda tá nafúkaná iskra pobavenia a sotva badateľné trhnutie
kútika úst, ktoré len tuším. S úškrnom sa postaví, na modré oči
si nasadí plavecké okuliare, skáče do vody a bez prestávky od-
pláva voľným štýlom dvadsaťdva dĺžok. Aj dnes sledujem jeho
zábery a kladiem si otázku, čo tu asi robí. Určite to nejako súvisí
s domom a zajtra sa vráti do Soulu či Dublinu, no aj tak trochu
dúfam, že ešte chvíľu ostane.

Svojím kraulom vytrhol z potápačského opojenia dokonca aj Idu. Pláva ku mne na breh a zašepká: „Aha, Tilda! Tento pláva ešte rýchlejšie než ty.“

Ja: Kto?

Pozorujem ho, ako vychádza z vody, stojí pod studenou sprchou a mizne v šatni. O minútu odtiaľ vychádza v širokých džínsoch, bielom, voľnom tričku a šľapkách Adidas. Vidí, že naňho stále hľadím, vystrúha grimasu a na rozlúčku zdvihne ruku. Omámene ho napodobňujem. Ida sa ďalej člapoce a ponára sa, kým si vyčerpaná nepadne vedľa mňa a zašepká: Poznáš toho plavca?

Ja: Nie.

Varím slepačiu polievku, Ida sedí za stolom a robí si domáce úlohy. Mama leží na pohovke v obývačke a nerobí nič. V kuchyni sa svieti, lebo vonku je pre zlé počasie už skoro tma. Počujeme, ako dážď bubnuje na okno aj rímsu. Snažím sa o krupicové halušky, ktoré si Ida vypýtala, „keď už máme diétne jedlo,“ a cítim, ako sa uvoľňujem a ako si užívam túto chvíľu, keď sme spolu v kuchyni, zatiaľ čo vonku prší... tiché pohodlie. Podarí sa mi posledná haluška, otočím sa a opieram sa o kuchynskú linku. Sledujem Idu, ako sústredene píše, ovoniam slepačiu polievku a rozhodnem sa uvariť ešte vanilkový puding. Je to také príjemné.

Ja: Je to také príjemné.

Ida nezdvihne zrak, len zašomre: Mhm.

Ja: Uvarím ešte vanilkový puding?

Ida sa na mňa pozrie a nahlas a zrozumiteľne odpovie: Áno.

Viktor. Ležím v posteli a dívam sa z okna na jedle, vtom si konečne spomeniem na jeho meno. Dnes by sa mu to meno hodilo viac ako kedysi. Viktorovia sa nesmejú. Sú vážni. Jeden ruský bojový plavec sa volá Viktor. Ešte si pamätám, ako nás na gymnáziu

predstavil pán Weber. Bola som ôsmačka, on chodil do dvanásťtej triedy. Jasně, že som ho poznala už predtým a vedela som aj, ako sa volá, lebo jeho poznal každý a všetci vedeli, ako sa volá. Už vtedy bol vysoký a pekný, a najmä opradený legendami. Zatváram oči a vidím ho pred sebou, ako s batohom cez plece veľkými krokmi a so sústredeným pohľadom kráča po chodbách školy a dievčatá zo všetkých ročníkov mu venujú odvážne pohľady, ktoré neopätuje. Kolujú o ňom zvesti, že vie brutálne dobre programovať, na darknete je ako doma, vraj je mimoriadne nadaný a/alebo autista a že chodí so študentkami z mesta. Nepatril v podstate do žiadnej skupiny, ale vo všetkých vzbudzoval rešpekt a jeho prítomnosť nikomu neprekážala. Občas som ho vídávala cestou domov v parku s huličmi, inokedy pri novom stánku s podobanými počítačovými šprtmí. Potom zasa s basketbalistami. Vtedy som netrpezlivo čakala na pána Webera, môjho učiteľa matematiky, ktorého mi z kabinetu zavolała pani Neugebauerová. Pán Weber bol v pohode, od šiestej triedy mi dával kópie kníh, náročnejšie úlohy a písomky, a čím svižnejšie som ich vyriešila, tým rýchlejšie som sa zlepšovala. Časom som po matematickej stránke bola v podstate na úrovni jedenásťtej triedy. Keď ku mne pán Weber konečne prišiel s novou kopou cvičení a Viktor sa vzápätí postavil rovno pred mňa, akoby som tam ani nebola, rozčúlila som sa.

Viktor: Pán Weber, musím sa s vami na chvíľu pohovárať o zajtrajšej písomke...

Poklopala som mu po pleci, on sa otočil a premeral si ma.

„Ja som zavolała pána Webera,“ ohradila som sa, pretlačila som sa pred neho a vyškerenému učiteľovi som podala svoje vyriešené úlohy a vzala si od neho nové.

Pán Weber: Nuž, to je milé, že spoznávam oboch svojich premiantov. Viktor Volkov a Tilda Schmittová.

Ja: Ahoj.

Viktor: Ahoj.

Podal mi svoju veľkú ruku, schytila som ju a cítila som, ako mi z rozpakov očervenela tvár.

„Maj sa,“ pozdravila som a odišla.

Ružové víno, ružové víno, ružové víno, Wertherove karamelky, Marlboro Gold XL, špagety, mleté mäso, Marlboro Gold XL, rajčinová pasta. Marlene, hádam a dúfam, poviem: „Dvadsaťšesť eur tridsať,“ zdvihnem pohľad a premeriavam si svoju najlepšiu kamarátku. Plavé, rovné vlasy, ktoré mala naposledy veľmi dlhé, jej teraz siahajú len po plecia a majú jemný ružový odtieň. Oblečenú má voľnú vintage džínsovú košeľu a kožené šortky. Nedarí sa mi skrotiť kútik úst, ktorý sa mi dvíha nahor.

Marlene: Zamestnankyňa mesiaca z teba veru nebude. Nemala by si každého zákazníka pozdraviť? Nemáš to aj v pracovnej náplni? No nič, kašľať na to. Dokedy pracuješ? Dnes večer je žúr. Ideš?

Takto sa zvykne zdraviť len Marlene.

Ja: Čau, Marlene. Aký žúr?

Čakala som, že dnes večer sa tam všetci v pohode zídeme, niečo popijeme, zafajčíme si... ako kedysi. Pri myšlienke na divokú párty, kde sa bude tancovať, si ešte viac uvedomujem svoje unavené telo a zazívam.

Marlene: Zlatá moja, veď preto som na víkend prišla do Nemecka. Toľkokrát som ti o tom hovorila. Leon, Kilian a ďalší organizujú na pozemku žúr. Prídu všetci.

Ja: A nie sú v Berlíne?

Marlene: Hej, ty trúбка. Oni budú na domácom ihrisku. Privedú svojich berlínskych kamarátov, niektorí z nich sú aj dídžeji.

Ja: Super.

Marlene: Ach, ako mi len chýbalo tvoje nespútané nadšenie. Musíš prísť. Nemáš na výber. Už som Leonovi povedala, že prídeš. Teší sa na teba.

Ja: Marlene, ja neviem...

Najradšej by som povedala pravdu, ale akosi ju zo seba neviem dostať. Mama pije čoraz viac a nechcem s ňou večer Idu nechávať samu. Dvanásť slov.

Ja: Mama...

Marlene: Chápem síce, že už samotné rozhodnutie študovať matematiku trochu odmieta život, ale nebudem sa prizerať, ako sa od všetkých odvraciaš. Na tento jeden víkend som v Nemecku, čo znamená – zábava na tretiu. Hneď teraz pôjdeme ku mne, potom sa prezlečíme, dáme si víno, spravíme špagety a ide sa žúrovať. Rada predsa tancuješ, zajko. A tanec potrebuješ. Vidím to na tebe. Vyzeráš úplne vyprahnuto. Bezkrvne. Áno, vyzeráš bezkrvne. Úplne povysávane. Je tu Leon a všetci jeho sexi hipsterskí ka-moši z Berlína. To sa nestáva často.

Kým Marlene rozprávala, celý čas som ju pozorne sledovala, a som si istá, že sa ani raz nenadýchla. Bola by z nej dobrá potápačka. Premrhaný talent.

Muž za Marlene si odkašle.

Muž za Marlene: Ešte dlho?

Marlene sa podráždene otočí: Majte trochu pochopenia. Nevidela som svoju najlepšiu kamarátku od Vianoc. To je dlhšie ako sedem mesiacov. Môžem si s ňou na chvíľu pokecať, či nie? Pokladnice jeden a dva sú tiež otvorené.

S tým nerátal. Pokrútil hlavou, bez slova sa otočil, čosi si pre seba zamrmľal a naozaj sa postavil k pokladnici číslo dva. Ako mi len tento protivný škriatok chýbal.

O dvadsať minút už sedíme v jej Fiate 500.

Marlene: Aj bráško sa teší, že prídeš.

Ja: Hovorila si. Ako sa má?

Marlene: Ach, už sa trochu pozbieral. Konečne dokončil magistra a teraz je v nejakom umeleckom kolektíve štúdia Holzmarkt. Ale inak sa má ako vždy. Veľa cestuje. Často sníva.

Prikývnem.

Marlene: Keď sa s ním rozprávam, vždy sa na teba pýta.

Myknem plec om a mlčím.

Vždy hovorí o mne a Leonovi, že sme vraj pár snov a mali by sme sa konečne spamätať. Je to nepríjemné. Vlastne by to malo byť nepríjemné aj jej. Koniec koncov, je to jej brat. A nechcem jej povedať, že nás dvoch nevidím ako pár snov, ani doňho nie som zamilovaná, preto len dodám: „Na kúpalisku som videla Ivanovho staršieho brata.“

Zadívam sa na ňu, je bledá a na spánky jej nabehla husia koža. Vždy ju má, keď ju niečo rozruší. Keď je nešťastná, mimoriadne nadšená, zamilovaná alebo na drogách. Škriabe volant a meravým pohľadom sa díva vpred. Mlčíme, ako sme mlčali v posledných rokoch. Niekedy si kladiem otázku, prečo o tom nikdy nehovoríme a kedy sme sa vlastne rozhodli o tom nehovoriť. Viem, že na pohrebe medzi nami nepadlo ani slovo. Stáli sme vedľa seba v zadnom rade, plakali a držali sme sa, potom sme išli k Marlene domov, ľahli sme si do jej postele, plakali a držali sa, o nejaký čas sme prestali plakať, len sme tam ležali a držali sa, potom sme zaspli, zobudili sa a život išiel ďalej, ako sa často stáva, keď niekto zomrie. Možno skrátka nevieme, čo povedať, lebo každé slovo je nesprávne a žiadne nie je správne. No možno neexistujú správne a nesprávne slová, a preto by sme o tom mali konečne hovoriť, pomyslím si a mlčím. Prechádzame okolo polí po obecnej ceste. A viem, že musím začať rozprávať. Na poľnej ceste je otravne veľa bežcov, vyzerá to akosi zvrátene. Po tejto poľnej ceste sme s Marlene na svitaní neraz opité kráčali domov. Spievali sme, smiali sa, rozprávali, tancovali a grcali cestou k domu Marleniných rodičov

na drahom sídlisku. Prechádzali sme popri pekárni. Niekedy tam už voňalo čerstvé pečivo. Bolo to fajn.

Marlene: Kilian mi tiež povedal, že je tu. Asi ten dom predal. Už dlho je prázdny.

Teraz obe mlčíme. Už takmer päť rokov.

Marlene: Pozri sa na zadné sedadlo, niečo som pre teba vytlačila. Na dnes večer.

Rozmotávam guču, ktorú mám pred sebou – veľké biele tričko s ružovým zajacom.

Marlene: Pre môjho zajka, ktorý má príliš opálené nohy. S tými čižmami, ktoré máš, to bude určite vyzeráť super.

Páči sa mi. Akoby sa mi ten ružový zajac pozeral rovno do očí. Má akýsi spýtavý pohľad, plný očakávania, no neviem, čo odo mňa chce. Zvraším naňho čelo, no nereaguje.

Marlene otvára tmavozelené drevené dvere a pri vstupe zacítim známu vôňu cédrového dreva, kávy a neurčitý pach, ktorý je v každej rodine iný. Ktovie, ako vonia náš byt cudzím ľuďom, či necítia miernu stuchlinu. Marlenina rodina býva v zrekonštruovanom hrazdenom dome. Rada k nim chodievam. Obývačia časť je presvetlená vďaka veľkým oknám na prístavbe nasmerovaným do zelenej záhrady. Občas, keď som ležala na pohovke v obývačke rovno pri okne, vonku fúkalo a aspoň trochu svietilo slnko, mala som dojem, že som v lese a na stene sa odohráva hotové svetelné divadlo. A predovšetkým, všetko bolo zariadené veľmi štýlovo a pohodlne; Marlenina mama Lisa má záľubu v zariadovaní, a to sa hneď pozná. Zakaždým je niečo trochu inak. Pod veľkým borovicovým jedálenským stolom vidím tmavofialový perzský koberec.

Ja: Nový koberec?

Marlene: Nielen ten. Vymenila všetky závesy v dome a objednala ďalšiu novú pohovku. Kladiem si otázku, čo si vlastne

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy 22 dílků.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.